

Úgy érezzük, számos, homokfásítással kapcsolatos ottani eredmény jól használható hazai homokvidékeinken is, ezért egymás eredményeinek megismerése, alaposabb figyelése mindkét ország ilyen természetű gondjain hatékonyan enyhíthet.

Dr. Szodfridt István

HOZZÁSZÓLÁS

RÁCZ ANTAL CIKKÉHEZ

Örömmel olvastuk AZ ERDŐ márciusi számában a helyzetet részletesen feltáró, tárgyilagos írást. Most néhány gondolatát szeretném a magam tapasztalataival kiegészíteni.

A szerző felveti cikkében a tíz éve bevezetett vadászati üzemtervek módosításának a szükségességét. Ez valóban szükséges, de nemcsak az üzemterveket, hanem elsősorban az üzemterv készítésének a módját kell megváltoztatni.

A mostani rendszer szerint ugyanis a tervezés alapját adó, kiinduló vadlétszámot a vadászatra jogosult adja meg az üzemtervezőnek, és erre építi fel az üzemtervező a terv összes többi részét. Tapasztalhattuk, hogy ez az adat nem volt helytálló, mégpedig sok esetben nem azért, mert a vadászatra jogosult nem tudta, mennyi vadja van, (mert nem volt légifényképe,) hanem szándékosan adott meg hamis adatot, mert a tervezés rendszere erre lehetőséget adott, egyszersmind a túlzottan előtérbe helyezett önös érdeke erre ösztönözte. Így tovább növelhette a vadlétszámot, ami számára nem kis anyagi haszonnal járt. Az üzemtervező maga is tisztában volt a kiinduló adatok hamis voltával, de a rendelkezések szerint nem volt szabad változtatnia azokon.

Most tehát ott tartunk, hogy tíz év szorgos munkájával (és nem kis költséggel) elkészítettük az egyébként nagyon tetszetős üzemterveket, ám azoknak tulajdonképpen egyetlen használható adatuk sincsen. Nem elegendő tehát a vadgazdáktól az üzemterv szerinti gazdálkodást számonkérni, hanem használható tervet kell készítenünk előbb!

Ehhez kapcsolódik a vadkár kérdése is. Könnyen törekedhet a vadászatra jogosult — még hamis adatok szolgáltatásával is — a vadlétszám mértéketlen emelésére, amíg a vad kártételét a közösségre tudja hárítani. Mert egy vadásztársaság néhány milliós árbevételével szemben ennek többszörösét kitevő kártétel áll, amit mindmáig a társadalom egésze visel. (Sajnálatos, hogy ha e téma felkelt tudósai — lapunk hasábjain is — nyilatkoztak, inkább elkendőzni, mintsem tárgyilagosan feltárni törekedtek e nem kis problémát.)

Gazdálkodásunk legsürgősebb feladata annak bevezetése, hogy *a vad kártételét, valamint a kár elhárítását célzó munkálatok költségét a vadászatra jogosult viselje*. Csak így tehetünk eleget a cikkben is megfogalmazott kívánásnak: „...nem szabad ... a társadalmi érdekekkel szembekerülő vadgazdálkodást folytatni...” Ennek eléréséhez szakembereinkre nem kis feladat vár; első lépésként örömmel üdvözlöm a hivatkozott írást.

Reményfy László